

Живу в ритмі любові й танцю до родини і світу

Вітаю, мене звати Самойленко Альона.

Мистецтво завжди було основою мого життя.

Закінчивши Академію культури та мистецтв, я присвятила себе танцю, реалізувавши свій талант як артистка та хореограф шоу-балету. Сьогодні я продовжую втілювати цей артистизм та естетику у новій ролі – як б'юті-модель у співпраці з відомим брендом.

Але попри всі професійні софіти, моє серце належить найважливішому проекту мого життя - моїй родині. Мій коханий чоловік та наші діти - восьмирічна Варюша та двохрічний Назарчик - це моє найбільше досягнення і моє головне джерело сили. Я переконана: реалізація в професії надихає, але саме сім'я робить нас по-справжньому щасливими і надає крила.

2. Лист у майбутнє: Танцюйте ритм свого серця

Мої любі Варюша, Назарчик та ті, хто прийде після вас:

Пишу цей лист, коли світ навколо стрімко змінюється, але є речі, які мають залишатися незмінними, як би не вщухала музика чи не змінювалися декорації на сцені життя.

Про що я хочу, щоб ви пам'ятали:

Гідність — це ваша постава. У танці нас вчили тримати спину рівно, незважаючи на втому. У житті тримайте так само свою гідність. Ніколи не зраджуйте своїм принципам і пам'ятайте: внутрішнє світло завжди цінніше за зовнішні софіти.

Українська ідентичність — це ваше коріння. Я народилася на Луганщині, і саме там почався мій шлях. Де б ми не були — на сході чи в столиці — важливо пам'ятати, хто ми є насправді. Це не про гасла, а про те, що ми носимо всередині: нашу мову, наші традиції та повагу до свого роду. Це тиха, але міцна сила, яка допомагає нам триматися разом і відчувати себе вдома на рідній землі.

Сім'я — це ваша сцена і ваш тил. Усі мої професійні здобутки — це лише миті. А ви — моя вічність. Бережіть одне одного. Нехай ваш дім завжди буде місцем, де панує повага і підтримка, як у нас із вашим татом. Кохання — це та єдина сила, яка дозволяє створити щось справді величне.

Шукайте красу в деталях. Будьте як професійні артисти: помічайте світло, відчувайте ритм, цінують естетику. Навіть у найважчі часи знаходьте привід для вдячності.

Люба Варюшо, мій ніжний промінчику, і маленький Назарчику — ви і є моє найбільше досягнення. Більше за дипломи, контракти чи аплодисменти залів.

Пам'ятайте: життя — це танець. Іноді соло, іноді в дуеті, іноді у великому колі. Але головне — танцюйте його щиро, з гордо піднятою головою і з Україною в серці.

3. Родинне дерево «Від коріння до крони»

Моє коріння залишилося на сході, у батьківському домі, де колись для мене створювали перші дива. Зараз, коли ми далеко одне від одного, я відчуваю особливу місію — бути тим джерелом світла, яким були для мене мої батьки. Сьогодні я власноруч будую фундамент нашої сім'ї та плекаю наші власні традиції. Це мій спосіб передати дітям ту любов, на якій виросла я сама, і прокласти місток між моїм минулим на Луганщині та щасливим майбутнім моїх дітей тут, у нашому домі».

Наше найулюбленіше свято — Новий рік. Для мене це не просто дата, це чиста магія. Я пам'ятаю, як у дитинстві батьки робили для мене справжню казку, наповнену світлом і надією. Тепер ця естафета добра перейшла до мене, і я з радістю створюю таку ж чарівну атмосферу для Варюші та Назарчика.

Наші новорічні свята — це час єдності. Ми завжди святкуємо разом із батьками чоловіка, об'єднуючи покоління за одним столом.

Наші незмінні ритуали:

Прикрашання ялинки: Це момент, коли дім сповнюється ароматом хвої та мерехтінням вогників, а діти з захватом розвішують іграшки.

Святкова вечеря: Ми разом готуємо смачні страви, вкладаючи в кожную дрібку любові та тепла.

Обмін подарунками: Та мить, коли серце завмирає від радості дарування, а очі дітей світяться справжнім щастям.

Я вірю, що саме ці прості, але щирі традиції — спільні вихідні, поїздки до рідних, святковий вечір — і є тим міцним фундаментом, на якому тримається наш світ. Колись мої батьки подарували казку мені, а тепер я створюю її для своєї родини, бо саме в цьому і полягає справжнє щастя».

Ще одним особливим святом для нашої родини є Великдень. Це день, коли світло наповнює кожную думку, а серце відчуває справжній спокій. Кожного року ми з великим трепетом готуємо святкові кошики: вибираємо найкращі стрічки, фарбуємо крашанки — це час, коли ми всі разом, і кожна деталь має значення.

А вранці, коли місто тільки прокидається, ми з коханим чоловіком, його батьками та дітками йдемо до церкви. Це наша традиція єднання та вдячності. Бачити, як Варюша і Назарчик тримають свої маленькі кошики, відчувати підтримку рідних поряд — у цьому і є справжній Великдень. Це свято нагадує нам, що життя завжди перемагає, а віра та любов у родинному колі — це те, що робить нас незламними».

4. Виставка «Українська жінка – берегиня роду»

Зараз більшу частину свого часу та серця я віддаю родині. Виховання дітей, створення затишку в нашому домі та турбота про близьких — це моя головна місія і щоденна радість. Звісно, у такому ритмі залишається зовсім небагато часу на власні забаганки, але я маю особливе хобі, яке дозволяє мені не втрачати зв'язок зі своїм творчим "я" — це робота б'юті-моделлю. Це простір, де я змінюю роль мами на роль натхненниці.

Окремим яскравим досвідом для мене стала співпраця з "Укрзалізницею". Я брала участь у спеціальній зйомці, і мені неймовірно приємно, що ці фото стали частиною великих виставок. Вони подорожували всією Україною та представляли нашу країну на закордонних майданчиках, розповідаючи світові свою історію через об'єktiv камери».

